

Στο βιβλίο
βασίζεται
η πολυκροτη
ταινία

Η ΜΟΔΙΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
BEST SELLER

ΡΟΖΑΛΙ ΧΑΜ

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Τίτλος πρωτοτύπου: The Dressmaker
Συγγραφέας: Rosalie Ham
Μετάφραση: Όλγα Γκαρτζονίκα
Φιλολογική Επιμέλεια: Ελένη Κεκροπούλου
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση Εξωφύλλου: Αρχέτυπο-Γραφικές Τέχνες

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2000 Rosalie Ham
Copyright © 2015: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-45-0

ΡΟΖΑΛΙ ΧΑΜ

Η ΜΟΔΙΣΤΡΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ:

Όλγα Γκαρτζονίκα

*Η αίσθηση που νιώθει κανείς όταν είναι καλοντυμένος
προσδίδει μια εσωτερική γαλήνη,
την οποία είναι αδύνατον να προσδώσει η θρησκεία.*

Miss C.F. Forbes
αναφορά στο *Social Aims*
από τον Ralph Waldo Emerson

Οι ταξιδιώτες που διέσχισαν τις κιτρινωπές πεδιάδες με τα σιταροχώραφα στον δρόμο για το Ντάνγκαταρ, παρατηρούσαν πρώτα μια σκούροχρωμη κηλίδα να τρεμοφέγγει στην άκρη του κάμπου. Συνεχίζοντας στην άσφαλτο, η κηλίδα έπαιρνε το σχήμα λόφου. Στην κορυφή του Λόφου δέσποζε ένα ετοιμόρροπο σπίτι, φτιαγμένο από καφετιές σανίδες, που έγερνε προκλητικά επάνω στη χορταριασμένη καμπύλη. Έμοιαζε έτοιμο να κατακυλήσει στην κατηφόρα, ωστόσο στηριζόταν σε μια μοναχική καμινάδα από μια γλυσίνα με χοντρά κλωνάρια. Όταν αισθάνονταν οι επιβάτες που πλησίαζαν το Ντάνγκαταρ πως το βαγόνι έπαιρνε αργά τη στροφή προς τον νότο, έστρεφαν το βλέμμα ψηλά μέσα από το παράθυρο και έβλεπαν το ετοιμόρροπο καφετί σπίτι.

Τις νύχτες μπορούσες να δεις από τις γύρω πεδιάδες ένα φως να βγαίνει από το συγκεκριμένο σπίτι: ένας ξεχαρβαλωμένος φάρος σε μια απέραντη μαύρη θάλασσα, που ανοιγόκλεινε το μάτι από το σπίτι της Τρελο-Μόλης. Όταν έδυε ο ήλιος, ο Λόφος έριχνε επάνω στην πόλη τη σκιά του, η οποία εκτεινόταν μέχρι τα σιλό.

Μια χειμωνιάτικη νύχτα, η Μιρτλ Ντάνετζ αναζήτησε με το βλέμμα το φως του σπιτιού της μητέρας της μέσα από το παρμπρίζ του υπεραστικού λεωφορείου. Πρόσφατα της είχε γράψει γράμμα, όμως δεν έλαβε απάντηση και έτσι πήρε το κουράγιο να της τηλεφωνήσει. Η απότομη φωνή στο τηλεφωνείο είπε: «Η Μόλη Ντάνετζ έχει χρόνια να δεχτεί τηλεφώνημα, δεν ξέρει τι είναι το τηλέφωνο».

«Της έγραψα γράμμα», είπε η Τίλη, «και δεν μου απάντησε. Μήπως δεν το έλαβε;»

«Η Μόλη, η τρελόγρια, δεν ξέρει από γράμματα», ήρθε η απάντηση.

Η Τίλη αποφάσισε να επιστρέψει στο Ντάνγκαταρ.

I

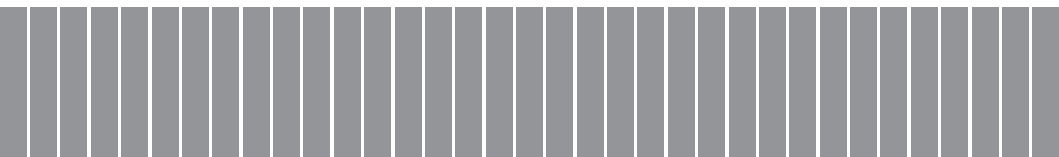
Φυκάν

Βαμβακερό ύφασμα διαφόρων ποιοτήτων,
που εξαρτώνται από το είδος του νήματος,
της σταθερότητας του χρώματος και του βάρους.

Μπορεί να υφανθεί σε πολλά σχέδια.

Πρόκειται για ανθεκτικό υλικό, με την προϋπόθεση
σωστής επεξεργασίας. Έχει διάφορες χρήσεις,
από σακιά για σιτηρά και κουρτίνες
μέχρι φορέματα για το σπίτι και κουστούμια.

Fabrics for Needlework

Ο αρχιφύλακας Φάρατ ίσιωσε με ένα απαλό χτύπημα το αστυνομικό πηλήκιο στο κεφάλι του, τίναξε μια κλωστούλα από το πέτο του και στάθηκε προσοχή μπροστά στο κομψό είδωλό του. Ύστερα βγήκε και πήγε με μεγάλες δρασκελιές στο αστραφτερό περιπολικό του για να ξεκινήσει τη βραδινή περιπολία, γνωρίζοντας ότι όλα έβαιναν καλώς. Οι ντόπιοι ήταν ήσυχοι και οι άνδρες κοιμούνταν, επειδή την επόμενη ημέρα υπήρχε πιθανότητα νίκης της τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας.

Σταμάτησε με το περιπολικό στην κεντρική οδό για να περιεργαστεί τα μαυρισμένα από την καπνιά κτήρια με τις μεταλλικές στέγες τους. Τα περιτριγύριζε μια απαλή αχλύ, που συγκεντρωνόταν γύρω από τις αυλόπορτες

και τους τοίχους και αιωρείτο σαν αραχνιασμένη μαρκίζα ανάμεσα στα δένδρα. Από το ξενοδοχείο Σταθμός ακούγονταν πνιχτές συζητήσεις. Κοίταξε ερευνητικά τα αυτοκίνητα που ήταν παρκαρισμένα με τη μύτη προς την παμπ: τα συνηθισμένα *Morris Minor* και *Austin*, ένα τζιπ, το *Wolseley* του δημοτικού συμβούλου Πίτιμαν, η επιβλητική αλλά ταλαιπωρημένη *Triumph Gloria* των Μπόμοντ.

Ένα υπεραστικό λεωφορείο σταμάτησε τρίζοντας και σφυρίζοντας μπροστά από το ταχυδρομείο, με τους προβολείς του να φωτίζουν το χλωμό πρόσωπο του αρχιφύλακα Φάρατ.

«Επιβάτης;» αναρωτήθηκε φωναχτά.

Η πόρτα του λεωφορείου άνοιξε. Η λάμψη από το εσωτερικό φως μετά βίας έφτανε μέχρι έξω. Μια λεπτή, νέα γυναίκα βγήκε με ελαφρύ βήμα στην ομίχλη. Τα μαλλιά της κυμάτιζαν πλούσια επάνω στους ώμους της. Φορούσε μπερέ και παλτό με ασυνήθιστο κόψιμο. «Κοιμώτατη», σκέφτηκε ο αρχιφύλακας.

Ο οδηγός έβγαλε από το πορτμπαγκάζ μια βαλίτσα, τη μετέφερε μέχρι τη σκεπαστή είσοδο του ταχυδρομείου και την άφησε σε μια σκοτεινή γωνία. Επέστρεψε για να πάρει την επόμενη βαλίτσα, μετά την επόμενη και στη συνέχεια ανέσυρε κάτι άλλο: ένα αντικείμενο με θολωτό κάλυμμα, που έγραφε στο πλάι με χρυσά γράμματα «*Singer*».

Η επιβάτισσα στάθηκε εκεί κρατώντας το, ατένισε το ποτάμι και στη συνέχεια κοίταξε δεξιά και αριστερά τον δρόμο.

«Δεν το πιστεύω!» είπε ο αρχιφύλακας Φάρατ και βγήκε αμέσως από το αυτοκίνητό.

Μόλις άκουσε εκείνη την πόρτα του αυτοκινήτου, στράφηκε επάνω στα τακούνια της και κατευθύνθηκε δυτικά, προς τον Λόφο. Πίσω της το λεωφορείο απομακρυνόταν με πάταγο, με τα πίσω φώτα του να μικραίνουν, ωστόσο εκείνη άκουσε τα βήματα που την πλησίαζαν.

«Βρε, βρε! Η Μιρτλ Ντάνετζ!»

Η Μιρτλ τάχυνε το βήμα. Ο αρχιφύλακας Φάρατ τη μιμήθηκε. Κοίταξε εξεταστικά τις φίνες μπότες της –*Να είναι ιταλικές άραγε;* αναρωτήθηκε– και το παντελόνι της που αποκλείεται να ήταν από σεργ.

«Άσε με να σε βοηθήσω, Μιρτλ».

Εκείνη συνέχισε να περπατάει, έτσι ο αρχιφύλακας όρμησε προς το μέρος της τραβώντας της το θολωτό κουτί από τα χέρια, αναγκάζοντάς την να γυρίσει. Στάθηκαν και κοιτάχτηκαν, με τον λευκό αέρα να στροβιλίζεται γύρω τους. Η Τίλη είχε μεγαλώσει, έγινε γυναίκα, ενώ ο αρχιφύλακας Φάρατ είχε γεράσει. Ύψωσε το χλωμό χέρι του στο στόμα από αμηχανία, στη συνέχεια σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του με τις αποσκευές της. Αφού έριξε και την τελευταία από τις βαλίτσες της Μιρτλ στο πίσω κάθισμα, της άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και περίμενε. Μόλις εκείνη μπήκε, εκείνος έκανε αναστροφή με το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε ανατολικά. «Θα πάρουμε τον μακρύτερο δρόμο για το σπίτι», της είπε. Ο κόμπος στο στομάχι της Τίλης σφίχτηκε.

Το αυτοκίνητο γλιστρούσε μέσα στην ομίχλη και, καθώς έκαναν τον γύρο του οβάλ ποδοσφαιρικού γηπέδου, ο αρχιφύλακας Φάρατ είπε: «Είμαστε τρίτοι φέτος».

Η Τίλη παρέμενε σιωπηλή.

«Ήρθες από τη Μελβούρνη, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», απάντησε εκείνη ξερά.

«Θα μείνεις καιρό εδώ;»

«Δεν ξέρω».

Γύρισαν στην κεντρική οδό. Όταν πέρασαν έξω από τον σχολικό χώρο εκδηλώσεων, εκείνη άκουσε τις παιδικές φωνές στους αγώνες σόφτμπολ που παίζονταν τις Παρασκευές τα απογεύματα και τις τσιρίδες και τα πλατσουρίσματα από τους κολυμβητικούς αγώνες στο ποτάμι. Όταν έστριψε ο αρχιφύλακας Φάρατ στο ύψος της βιβλιοθήκης και κατευθύνθηκε προς τον Λόφο, εκείνη μύρισε το παρκεταρισμένο δάπεδο από λινόλαιο και διέκρινε μια ακαριαία λάμψη υγρού αίματος στο ξεραμένο γρασίδι έξω από το κτήριο. Ξύπνησε μέσα της η ανάμνηση, όταν τη συνόδευε ο ίδιος άνδρας με το αυτοκίνητο στη στάση του λεωφορείου πολλά χρόνια πριν, και ο κόμπος στο στομάχι της σφίχτηκε ακόμη περισσότερο.

Τελικά το περιπολικό έφτασε με δυσκολία στην κορυφή του Λόφου και σταμάτησε. Εκείνη κάθισε κοιτάζοντας το παλιό σπίτι της, ενώ ο αρχιφύλακας κοιτούσε εκείνην. Η μικρή Μιρτλ Ντάνετζ είχε αλαβάστρινο δέρμα και πήρε τα μάτια και τα μαλλιά της μητέρας της. Έδειχνε υγιής, αλλά καταβεβλημένη.

«Ξέρεις κανείς άλλος ότι ήρθες, Μιρτλ;» ρώτησε ο αρχιφύλακας.

«Με λένε Τίλη», αποκρίθηκε εκείνη. «Και σύντομα θα το μάθουν όλοι».

Γύρισε και κοίταξε καταπρόσωπο τον αρχιφύλακα Φάρατ, που είχε μια έκφραση όλο προσδοκία στο ομιχλώδες φεγγαρόφωτο. «Πώς είναι η μητέρα μου;» ρώτησε.

Εκείνος άνοιξε την πόρτα του περιπολικού. «Η μητέρα σου... δεν βγαίνει αυτόν τον καιρό», απάντησε και βγήκε από το αυτοκίνητο. Η ομίχλη που πλανιόταν στη βεράντα σάλεψε σαν ποδόγυρος φουστανιού, καθώς περπάτησε μέσα της ο αρχιφύλακας κουβαλώντας τις βαλίτσες της Τίλης. Έμεινε να κρατάει το βαρύ, θολωτό αντικείμενο. «Έχεις ωραία ραπτομηχανή, Τίλη», είπε.

«Είμαι ράφτρα και μοδίστρα, αρχιφύλακα Φάρατ». Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού.

«Έκτακτα!» είπε εκείνος χτυπώντας παλαμάκια.

«Ευχαριστώ που με έφερες σπίτι», είπε και του έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.

Καθώς απομακρυνόταν με το αυτοκίνητο, ο αρχιφύλακας Φάρατ προσπάθησε να θυμηθεί την τελευταία φορά που επισκέφτηκε την Τρελο-Μόλη. Είχε να τη δει περισσότερο από έναν χρόνο, αλλά ήξερε ότι τη φρόντιζε πού και πού η Μέη ΜακΣουίνι. «Μοδίστρα!» μονολόγησε και χαμογέλασε.

Το σπίτι της Μόλης ήταν γεμάτο υγρασία και μύριζε ούρα από πόσοιμ. Η Τίλη ψηλάφισε τον σκονισμένο τοίχο για να βρει τον διακόπτη και άναψε το φως. Ύστερα πήγε από την κουζίνα στο σαλόνι περνώντας δίπλα από τα παλιά

έπιπλα του καθιστικού, που ήταν καλυμμένα από μια κρούστα βρόμας, για να φτάσει στο τζάκι. Άγγιξε τις στάχτες. Ήταν κρύες σαν πέτρα. Πήγε μέχρι την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της μητέρας της, γύρισε το χερούλι και την έσπρωξε για να ανοίξει. Το λαμπατέρ έριχνε ένα μοντό φως στη γωνία, δίπλα στο κρεβάτι.

«Μαμά;»

Ένα σώμα σάλεψε κάτω από τον σωρό με τις κουβέρτες. Ένα σκελετωμένο κεφάλι, που φορούσε ένα υφασμάτινο κάλυμμα τσαγιέρας για σκουφί, στράφηκε επάνω σε ένα λερό μαξιλάρι με γέμιση από μεταξοβάμβακο. Το στόμα έμεινε να χάσκει σαν γκριζόμαυρη τρύπα και δυο βαθουλωμένα μάτια την κοίταξαν.

«Ήρθες για το σκυλί, έτσι δεν είναι; Δεν μπορείς να το πάρεις! Θέλουμε να το κρατήσουμε!» είπε στην κόρη της η Μόλη Ντάνετζ, μια τρελή και μαραζωμένη γριά.

Έγνεψε προς ένα πλήθος αόρατων ανθρώπων γύρω από το κρεβάτι της. «Σωστά;» είπε γνέφοντάς τους με το κεφάλι.

«Έτσι σε καταντήσανε τελικά...» είπε η Τίλη.

Ένα γάντι χωρίς δάχτυλα, κοκκαλωμένο από τη βρομιά, πρόβαλε κάτω από τις κουβέρτες. Η Μόλη κοίταξε τον κοκκαλιάρικο καρπό της. «Τέσσερεις και μισή», είπε.

Η Τίλη έβγαλε από τις αποσκευές της το μπουκάλι με το μπράντι που είχε φέρει για τη μητέρα της και κάθισε στην

πίσω βεράντα κοιτάζοντας από ψηλά τα θαμπά σχήματα του κοιμισμένου Ντάνγκαταρ. Διερωτήθηκε γι' αυτά που άφησε πίσω της και γι' αυτά για τα οποία επέστρεψε.

Όταν χάραξε, αναστέναξε, σήκωσε το ποτήρι για να πει στην υγεία της μικρής γκριζωπής πόλης, και μπήκε στο σπίτι. Έδωξε ολόκληρες οικογένειες ποντικών που είχαν εγκατασταθεί ανάμεσα στις πετσέτες στο ντουλάπι με τα ασπρόρουχα, και τις αράχνες από τα δαντελωτά σπίτια τους επάνω στα φωτιστικά. Σάρωσε με τη σκούπα σκόνη, βρομιά, κλωναράκια και ένα νεκρό σπουργίτι από το μπάνιο και άνοιξε τις βρύσες για να το καθαρίσει. Το νερό που έτρεχε στην αρχή ήταν κρύο και καφετί, αλλά μόλις άρχισε να τρέχει ζεστό και καθαρό, γέμισε την μπανιέρα και πρόσθεσε άνθη λεβάντας από τον κήπο. Τράβηξε τη μητέρα της από το κρεβάτι, που είχε βγάλει κρούστα από τη βρόμα και την έσυρε τρικλίζοντας προς το μπάνιο. Η Τρελο-Μόλη έβριζε, γραντζουνούσε και έριξε μια μπουνιά στην Τίλη με χέρια αδύνατα σαν πόδια αράχνης, αλλά γρήγορα κουράστηκε να αντιδρά και βυθίστηκε αδιμαρτύρητα στο νερό.

«Όπως και νά 'χει, όλοι ξέρουν ότι η κόκκινη μαρμελάδα παραμένει σκληρή για περισσότερο καιρό», είπε ξαφνικά και χαχάνισε κοιτάζοντας την Τίλη με πράσινα ούλα και τρελαμένο βλέμμα.

«Δώσε μου τα δόντια σου», είπε η Τίλη. Η Μόλη έκλεισε ερμητικά το στόμα. Η Τίλη πίεσε τα μπράτσα της Μόλης επάνω στο στήθος της και της έκλεισε τη μύτη, μέχρι που εκείνη άνοιξε το στόμα για να πάρει ανάσα.

Της έβγαλε τη μασέλα με ένα κουτάλι και την έριξε μέσα σε έναν κουβά με αμμωνία. Η Μόλη φώναζε και χτυπιόταν μέχρι που απέμεινε εξαντλημένη και καθαρή και, όσο μούλιαζε στο νερό, η Τίλη ξέστρωσε τα κρεβάτια. Όταν σηκώθηκε ψηλά ο ήλιος έσυρε τα στρώματα στο γρασίδι για να λιαστούνε. Στη συνέχεια έβαλε το λιπόσαρκο κορμί της Μόλης να ξαπλώσει στο κρεβάτι, το σκέπασε και μετά την τάισε με το κουτάλι γλυκό μαύρο τσάι, μιλώντας της καθ' όλη τη διάρκεια. Οι απαντήσεις της Μόλης ήταν μανιασμένες, θυμωμένες αλλά τουλάχιστον της απαντούσε. Ύστερα αποκοιμήθηκε, και η Τίλη καθάρισε τη μασίνα, μάζεψε από τον κήπο προσάναμμα και άναψε φωτιά. Ο καπνός διογκώθηκε ανεβαίνοντας προς την καμινάδα και ακούστηκαν γδούποι, ένα πόσοιμ διέσχισε τα δοκάρια της στέγης. Άνοιξε ύστερα διάπλατα τα πορτοπαράθυρα και άρχισε να πετάει αντικείμενα έξω – μια αρχαία ραπτομηχανή και μια σκοροφαγωμένη κούκλα ραφείου, τον κάδο ενός πλυντηρίου-στεγνωτηρίου, παλιές εφημερίδες και κουτιά, βρόμικες κουρτίνες και κοκκαλωμένα από τη βρόμα χαλιά, έναν καναπέ και ξεχαρβαλωμένες πολυθρόνες, σπασμένα τραπέζια, άδεια κονσερβοκούτια και γυάλινα μπουκάλια. Σύντομα το σανιδένιο σπιτάκι περιβαλλόταν από σκουπίδια.

Μόλις ξύπνησε η Μόλη, η Τίλη την έβαλε να περπατήσει μέχρι το εξωτερικό αποχωρητήριο, όπου την κάθισε στην τουαλέτα με τη φουφουλένια βράκα της κατεβασμένη στους αστραγάλους, και τη νυχτικιά της μαζεμένη και στερεωμένη κάτω από το λάστιχο της μπλούζα της.

Της έδωσε τα χέρια στο χερούλι της πόρτας με τη ζώνη της ρόμπας για να μη αρχίσει να περιφέρεται. Η Μόλη μούγκριζε με όλη τη δύναμη των γέρικων πνευμόνων της μέχρι που βράχνιασε.

Αργότερα η Τίλη ζέστανε κονσέρβα ντοματόσουπα, κάθισε τη μητέρα της στον ήλιο –ξαλαφρωμένη, καθαρή και φασκιωμένη με μπλούζα, γάντια, σκουφάκι, κάλτσες, παντόφλες και κουβέρτες– και την τάισε. Όλη αυτήν την ώρα η Τρελο-Μόλη φλυαρούσε περί ανέμων και υδάτων. Η Τίλη σκούπισε το κόκκινο από τη σούπα στόμα της μητέρας της. «Σου άρεσε;»

Η μητέρα της αποκρίθηκε με επισημότητα: «Ναι, ευχαριστώ, πάντα μας αρέσει», και χαμογέλασε με προσήνεια στους υπόλοιπους παρευρισκόμενους του εορταστικού γεύματος, πριν ξεράσει επάνω στην άγνωστη γυναίκα, που νόμιζε ότι την τάιζε δηλητήριο.

Η Τίλη στάθηκε ξανά στη βεράντα. Το αεράκι έκανε το παντελόνι της να κολλάει επάνω στα αδύνατα πόδια της. Από κάτω της, στην αυλή των ΜακΣουίνι, στους πρόποδες του Λόφου δίπλα από τη χωματερή, ο καπνός έβγαινε ελικοειδής κάτω από ένα χάλκινο τσουκάλι. Οι ξένοι υπέθεταν ότι τα πλαγιαστά σιδηροδρομικά βαγόνια και τα στραπατσαρισμένα τροχόσπιτα ήταν μέρος της χωματερής, όμως εκεί ήταν που έμενε η οικογένεια ΜακΣουίνι. Ο Έντουαρτ ΜακΣουίνι ήταν επιφορτισμένος να

αδειάζει τη νύχτα τις εξωτερικές τουαλέτες των σπιτιών του Ντάνγκαταρ. Αντεπεξερχόταν σε κάθε αποχωρητήριο, κάθε γεμάτο καμπινέ στο Ντάνγκαταρ –ακόμη και τις νύχτες που κυριαρχούσε το σκοτάδι και ο αέρας λυσομανούσε– δίχως να του ξεφύγει σταγόνα. Επίσης κατά τη διάρκεια της ημέρας έκανε μεταφορές και περιφερόταν με το κάρο του μαζί τον μεσαίο γιού του, τον Μπάρνεϊ και ένα τσούρμο παιδιά να κρέμονται στο πίσω μέρος.

Η μικρή Μιρτλ της άρεσε να χαζεύει τα παιδιά των ΜακΣουίνι να παίζουν· το μεγαλύτερο αγόρι, λίγα χρόνια μικρότερο από εκείνη, μετά τρία κορίτσια και ύστερα ο Μπάρνεϊ, που ήταν «κάπως ελαττωματικός». Το σώμα του ήταν στραβωμένο, το κεφάλι του έμοιαζε να φυτρώνει ανάποδα επάνω στους ώμους του και το ένα πόδι του ήταν γυρισμένο προς τα μέσα.

Η ίδια η πόλη ξεκουραζόταν κάτω από το δυνατό φως του πρωινού ήλιου. Ο σιδηροδρομικός σταθμός και το τετράγωνο, γκρίζο σιλό έστεκαν κατά μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών, που σχημάτιζαν τόξο χωρίζοντας τα κτήρια από την καμπύλη του ποταμιού του Ντάνγκαταρ, σαν φακίδες επάνω σε μύτη. Το ποτάμι είχε πάντα λίγο νερό και ήταν πνιγμένο στις ιτιές και στις καλαμιές, η ροή του ήταν αργή και το νερό έβριθε από κουνούπια. Οι πιονιέροι ιδρυτές του Ντάνγκαταρ είχαν φτιάξει στην εσωτερική καμπύλη του ένα πλάτωμα για την περίπτωση πλημμύρας, που αποτελούσε πλέον ένα είδος πάρκου, με μια κοινοτική αίθουσα εκδηλώσεων στη μέση, το χαμηλό νοτισμένο αγροτόσπιτο του κύριου και της κυρίας

Άλμανακ στην ανατολική άκρη, απέναντι από το φαρμακείο τους και το σχολείο στη δυτική άκρη, όπου η Προύντενς Ντιμ δίδασκε τα παιδιά του Ντάνγκαταρ από τότε που θυμούνταν οι κάτοικοι τον εαυτό τους. Η κεντρική οδός ακολουθούσε την καμπύλη του πάρκου, χωρίζοντάς το από τον εμπορικό δρόμο. Το αστυνομικό τμήμα βρισκόταν επάνω στην κεντρική οδό προς τα ανατολικά, κάπου στη μέση μεταξύ του νεκροταφείου και της άκρης της πόλης. Ο δρόμος δεν είχε πολλή κίνηση και στη μια πλευρά υπήρχαν μερικά καταστήματα, το φαρμακείο, το ξενοδοχείο *Σταθμός* και στη συνέχεια το κατάστημα γενικού εμπορίου *Α και Μ Πρατ*, το οποίο πουλούσε ότι μπορεί να χρειαζόταν κανείς. Το ταχυδρομείο, η τράπεζα και το τηλεφωνείο συστεγάζονταν στο ίδιο κτήριο και το τελευταίο, δυτικότερο κτήριο ήταν ταυτόχρονα το γραφείο επαρχιακής διοίκησης και η βιβλιοθήκη. Τα σπίτια του Ντάνγκαταρ ήταν διάσπαρτα πίσω από τον εμπορικό δρόμο και χωρίζονταν από έναν λεπτό χαλικοστρωμένο δρόμο που έφτανε μέχρι το γήπεδο ποδοσφαίρου.

Το πράσινο μάτι του γηπέδου ανταπέδιδε το βλέμμα στην Τίλη, με τα αυτοκίνητα που ήταν παρκαρισμένα γύρω του να μοιάζουν με βλεφαρίδες. Μέσα η μητέρα της σάλεψε και φώναξε, και το πόσοιμ έτρεξε ποδοβολώντας κατά μήκος του ταβανιού.

Η Τίλη πλησίασε την κούκλα ραφείου που ήταν πεταμένη στο γρασίδι. Τη σήκωσε, την έπλυνε με το λάστιχο και την άφησε να στεγνώσει στον ήλιο.

Το Ντάνγκαταρ μια μικρή πόλη στη Βικτώρια της Αυστραλίας δεν διαφέρει σε τίποτε από τις άλλες ήσυχες επαρχίες, εκτός από το γεγονός ότι οι γυναίκες εκεί ντύνονται σαν παριζιάνικα μανεκέν.

Η Τίλη μια ταλαντούχα και πανέμορφη γυναίκα, επιστρέφει από την Ευρώπη στο Ντάνγκαταρ για να φροντίσει την άρρωστη και ηλικιωμένη μητέρα της. Η εμφάνισή της ύστερα από είκοσι χρόνια απουσίας προκαλεί την καχυποψία και τον φθόνο των εκκεντρικών ντόπιων, ώσπου ανακαλύπτουν τις εκπληκτικές

ικανότητές της στη ραπτική. Μεταξύ αυτών που

την εκτιμούν περισσότερο είναι και ο αστυνομικός της περιοχής, όντας και ο ίδιος ενθουσιώδης

μόδιιστρος. Σταδιακά η Τίλη θα κερδίσει

την πόλη με τις εκπληκτικές δημιουργίες της, ως τη στιγμή που θα ερωτευθεί... Τότε

όλα ανατρέπονται και παίρνουν άσχημη τροπή.

*Ένα χορταστικό, υπέροχο μυθιστόρημα
για την αγάπη, το μίσος και την υψηλή ραπτική*

Sydney Morning Herald

Τώρα και σε κινηματογραφική μεταφορά
με πρωταγωνιστές τους Κέιτ Γουίνσλετ, Τζούντι Ντίιβις,
Λίαμ Χέμσογορθ και Χιούγκο Γουίβινγκ

ΩΚ 143

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-45-0

9 786185 104450